

staaende Selvhjælpsforeninger, der havde det Formaal at staae sine Medlemmer en Forsørgelse i Alderdommen, ligesom man i det Hele vilde anse det for særdeles ønskeligt, om det Offentlige saavidt muligt støttede saadanne Foreninger.

Udvalget flertal tror, at det lod sig gjøre ad de her antydede Veie at give den uheldigst stillede Samfundsklasse en betydningsfuld Støtte og Opmuntring til ved Selvhjælp at staae sig en Alderdomsforsørgelse.

I det Lovforslag, som det har været Udvalgets Opgave at overveie, er der til Forslaget om en Alderdomsforsørgelse som en Art Tillæg knyttet et Forslag om Understøttelse til „Arbejds Invalider“.

Naar Lovforslagets Hovedafdeling angaaende Alderdomsforsørgelseskassen bortfalder — saaledes som foreslaet af Udvalgets flertal — saa bortfalder derved af sig selv det dertil knyttede Forslag om Understøttelse til Arbejds Invalider, og man finder det derfor overflødig nærmere at gaa ind paa Enkelthederne i denne Del af Forslaget. Derimod kan Udvalgets flertal fuldstændig billige Forslagets Diemed, at der ydes Hjælp til dem, der under Udførelsen af deres Arbejde komme tilfælde. Man finder dog ingen Anledning til ved denne Leilighed at gaa nærmere ind paa dette store Spørgsmaal, men skal nøies med at minde om det Forslag, som i sin Tid (i 1878) blev stillet af Arbejderkommissionen, at paalægge Arbejdsgiverne en Forpligtelse til, naar en Arbejder under Udførelsen af et ham paalagt Arbejde kommer til Skade eller dræbes, at erstatte den derved forvoldte Skade, forsaavidt Ulykken maa tilskrives Mangel paa behørig Forsigtighed fra Arbejdsgiveren eller hans Representants Side (se nærmere Kommissionens Betænkning, Pag. 94 -- 96), — som Supplement til en saadan Bestemmelse maatte der da sørges for, at der for Arbejdsgiverne erhøldtes en nogenlunde let Afgang til at staae sig en Assurance mod de Tab, der herved kunde paabyrdes dem.

Et Mindretal (Nielsen-Grøn) er enigt med flertallet i, at man ikke skal tvinge nogen Mand eller Kvinde til i nogenjomhelst Alder at være Medlem af en Alderdomsforsørgelsesanstalt, og tillader sig at henvise til sine Udtalelser ved Sagens 1ste Behandling i Thinget, men kan desuagtet ikke slutte sig til flertallet, da dette efter Mindretallets Mening ikke har opnaaet Andet ved sine mange „Muligheder“ end at rydde Forslaget af Veien, uden at have sat noget Bedre i Stedet.

Mindretallet fordrer bestemt, at man idetmindste skal yde et ligesaa stort Bidrag af det Offentlige til et Medlems Alderdomsforsørgelse, som Vedkommende selv bidrager, naar han eller hun er indstillet af Sogneraad eller Kommunalbestyrelse som værdig og trængende dertil. Mindretallet anser det for Regjeringens Pligt at komme med Forslag til Oprettelse af en Alderdomsforsørgelsesanstalt.

Et Mindretal (S. Sage) kan være enigt i foranstaaende Betænkning af flertallet, saavidt angaar Kritiken over det foreliggende Lovforslag, men kan ikke tiltræde den Opfattelse, der ligger til Grund for flertallets Udtalelser, ihvorvel dette, som det synes af almindelige politiske Grunde, vil nøies med en mindre Begyndelse i det Haab, senere at kunne gaa videre i den anbefalede Retning.

Hovedvanskeligheden for en tilfredsstillende Løsning af Spørgsmaalet ligger, hvad der vistnok i Almindelighed maa erkjendes, i Utilbøjeligheden hos den egentlige Arbejderbefolkning, hvem flertallets Forslag nærmest synes at angaa, til selv at bringe endog forholdsvis smaa Offre, for at sikke sig en Forsørgelse i den ældre Alder. Talrige have de Forsøg været, som fra Privates, Institutioners og Kommunernes Side have været gjorte for at fremme denne Sag, men Resultaterne have i deres Helhed været yderst ringe og Forsørgelseskasser med Hjælp fra Kommune og anden Side have, uden dog derved at vinde større Fremgang, tilbudt Billaar, som i Fordelagtighed ikke ville kunne overgaaes af nogen Stats-Anstalt, som skal holdes indenfor det Overskueliges Grændse, og som, hvad flertallet selv udtaler, skal indskræntes til at yde en Hjælp til Selvhjælp. At undersøge Grundene til dette Forhold vilde føre for vidt, men selve Kjendsgjeringen taler imod nu ogsaa fra Statens Side at søge realiseret ved almindelige Foranstaltninger af stort Omfang, hvad der kun kan løses efterhaanden og hvor Befolkningens Sæder og væsentlige Dele af Lovgivningen (s. Ex. Fattiglovgivningen) maa undergaa en Forandring, inden der kan ventes et almindeligt gunstigt Resultat. Denne Opfattelse synes ogsaa at have været de oprindelige Forslagsstilleres, idet man i Lovforslaget ved almindelige Lovgivningsforanstaltninger vilde formaa Befolkningen til i den yngre Alder at sørge for den kommende Tid. Udvalgsflertallet har derimod ganske ladet dette Hovedafsnit af Lovforslaget falde som altfor vidtgaaende og upraktisk, hvad Mindretallet er enigt i, men uden at flertallet samtidig har søgt at begrænse Statens Opgave og formentlige Forpligtelser. Flertallet anbefaler nemlig Oprettelsen af en Stats-Anstalt med gratis Administration, med en højere Rentefod end den sædvanlige for de bedste Sikkerheder, hvad der efterhaanden kan give Raaderum for aldeles vilkaarlige Renteberegninger, og med direkte Tilskud fra Stat og Kommune.